UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXI. De Hosio Cordubensi Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

dummodo ad sanam mentem reversus, A dogma quidem à se excogitatum damnaret, ipsorum autem fidei consentiret. At ille oblatam sibi conditionem aspernatus, eos ad disputationem provocavit. Igitur constituto ad eam rem die, ex ipsius quoque Imperatoris sententia, conveniunt tum Episcopi qui illic aderant, tùm Senatorij Ordinis haud pauci, quos Imperator disputationi interesse præceperat. Coram illis Basilius, Ancyranæ tum Ecclesiæ præsul, in certamen descendit cum Photino, notariis verba eorum excipientibus. Certatum est utrinque maximâ contentione verborum atque rationum, victus tamen Photinus & condemnatus est. Qui postmodum in exilio vitam agens, librum Græco & Latino sermone scripsit, quippe qui ne Latinè quidem esset ignarus. Scripsit porro adversus omnes hæreses, suum ipsius dogma tantummodo proponens. Ac de Photino quidem hæc dicta sufficiant. Sciendum autem est, Episcopis qui Sirmii convenerant, Latinam illam fidei formulam abs se editam, postea displicuisse. Visa enim illis est, multa complecti inter se pugnantia. Quocirca operam dederunt, C ut eam ab illis qui descripserant reciperent. Sed quoniam multi eam occultabant, Imperator edicto præcepit, ut exemplaria ejus omnia conquirerentur, pœnam interminatus si quis eam occultasse deprehenderetur. Verùm semel editam nullæ minæ abolere potuerunt, quippe quæ in multorum manus jam pervenisset. Sed de his hactenus.

ἐὰν ἐκ μετανοίας ἀναθεματίσῃ μὲν τὸ παρ' αὐτοῦ δόγμα, σωθῆναι δὲ τῇ αὐτῶν γνώμῃ· ὁ δέ, τὸν μὲν πρότασιν οὐκ ἐδέξατο· προσεκαλεῖτο δὲ αὐτοὺς εἰς διάλεξιν· ὁρισθείσης δὲ ἡμέρας, γνώμῃ καὶ τοῦ βασιλέως, συνῆλθον οἵτε παρόντες ἐπίσκοποι, καὶ τῶν συγκλητικῶν οὐκ ὀλίγοι, οὓς ἐκέλευσε παρεῖναι τῇ διαλέξει ὁ βασιλεύς· ἐφ' ὧν ἀντικατέστη τῷ Φωτεινῷ βασιλείῳ ὁ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ τότε προεστὼς ἐκκλησίας, ὀξυγράφων τε τὰς φωνὰς αὐτῶν γραφόντων· μεγίστη δὲ μάχη μεταξὺ τῶν παρ' ἑκατέρου λόγων ἐγένετο· ἐν οἷς ὁ Φωτεινὸς ἡττηθεὶς, καὶ κριθεὶς ἐν φυγῇ τε διάγων καὶ λοιπὸν, λόγον συνέγραψεν ἀμφοτέραις γλώσσαις, ἥτε καὶ τῆς ῥωμαϊκῆς ἦν ἄμοιρος. ἔγραφε δὲ κατὰ πασῶν αἱρέσεων, τὸ οἰκεῖον μόνον δόγμα προτιθέμενος· πρὸς μὲν ἓν Φωτεινὸν τοσαῦτα εἰρήσθω· ἰσέον μέντοι ὅτι οἱ ἐν Σιρμίῳ συνελθόντες ἐπίσκοποι, μετέγνωσαν ἐπὶ τῇ ῥωμαϊκῇ τῆς πίστεως ἐκδόσει· πολλὰ γὰρ μὴ τῶν ἔκδοσιν ἐναντία ἔχειν αὐτοῖς καταφαίνετο· διὸ ἀσμένην ἐτίθεντο πρὸς τοῦ ἐγγεγραμμένων ἀναλαμβάνειν αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ἀπέκρυπτον, ὁ βασιλεὺς διατάγμασιν ἐκέλευσε ζητεῖσθαι τὴν ἔκδοσιν, τιμωρίαν ἀπειλήσας εἴτις φωραθείη κρύπτων αὐτῶν· ἀλλ' ἐκ μὴ ἀπειλὰς τὴν ἅπαξ ἐκδοθεῖσαν ἀφανίσαι δεδιώτων, τῷ φθάσαι εἰς πλείονας ἐμπεσεῖν· τοσαῦτα μὲν περὶ τούτου λελέχθω.

CAP. XXXI.

De Hosio Cordubensi Episcopo.

QUoniam vero de Hosio Hispano supra retulimus, eum illuc invitum accessisse, pauca etiam de illo dicenda sunt. Hic siquidem per insidias Arianorum paulo ante in exilium pulsus fuerat. Tunc vero studio atque impulsu eorum qui Sirmium convenerant, Imperator illuc eum evocavit: Volens ut vel sponte, vel coactus cum Episcopis qui aderant consentiret. Hoc enim facto, illorum fidei maximum testimonium videbatur accedere. Hanc igitur ob causam necessitate compulsus,

Κεφ. λά.

Περὶ ὁσίου τοῦ κορδούης ἐπισκόπου.

D

ΕΠειδὴ δὲ περὶ ὁσίου τοῦ ἱσπανοῦ μνήμην ὡς ἀκουσίως παρόντος πεποιήμεθα, βραχέα καὶ περὶ τούτου λεκτέον· μικρὸν γὰρ ἔμπροσθεν ἐξ συσκευῆς τῶν ἀρειανιζόντων εἰς ἐξορίαν ἀπέστειλε· τότε δὲ σπουδῆ τῶν ἐν τῷ σιρμίῳ συνελθόντων ὁ βασιλεὺς αὐτὸν μεταπέμψατο, βουλόμενος ἢ πειθοῖ, ἢ ἀνάγκῃ τοῖς παροῦσιν ὁμοφωνῆσαι· τότε γὰρ γνωσθέν, μέγιστον ἐδόκει μαρτύριον ὑπάρχειν τῆς ἐκείνων πίστεως· διὰ ταῦτα δὴ, ὡς ἔφην, ἐξ ἀνάγκης

ἄκων παρῆν· ἐπεὶ δ' αὐτὸς παρῃλεῖτο σωπᾶθαι, πληγάς τε καὶ τραῦλώσεις τῷ πρεσβύτῃ προσέφερον· διὸ δὴ ἐξ ἀνάγκης, ταῖς τότε δοθείσαις ὑπαγορεύσεσι καὶ συνέθετο καὶ ὑπέγραψε· καὶ τὰ μὲν ἐν σιρμίῳ τότε γνώμενα τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος· ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς κωνστάντιος παρεῖλκεν ἐν τῷ σιρμίῳ, πρὶν μὲν εἰδέναι τὸν μαγνέντιον πολεμοῦντα

A ut dixi, adfuit invitus. Sed cum ille consentire renueret, verbera & tormenta inflixerunt seni. Itaque vi & necessitate adactus, editis tùm fidei expositionibus consensit atque subscripsit. Et res quidem tunc temporis Sirmij gestæ, hunc exitum habuére. Porro Imperator Constantius in ea urbe diutius commoratus est, dum eventum belli contra Magnentium expectaret.

Κεφ. λϛ'.

Περὶ τῆς ἥττης μαγνεντίου καὶ τυράννου.

B

Μαγνέντιος μὲν οὖν τὴν βασιλεύσασαν ῥώμην καταλαβὼν, πολλοὺς μὲν τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀνῄρει· πολλοὺς δὲ καὶ τοῦ δήμου ἀπώλλυεν· ὡς δὲ οἱ περὶ τὸν κωνσάντιον τῷ ῥωμαϊκῷ δυνάμιν συγκροτήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐχώρουν, ἀναχωρήσας τῆς ῥώμης, τὰς γαλλίας κατέλαβεν· ἔνθα συμβολαὶ συνεχεῖς ἐγίνοντο· καὶ ποτὲ μὲν τοῦτο τὸ μέρος, πολὲ δὲ θάτερον ἐκράτει· τέλος δὲ περὶ μέρσαν, φρούριον δέ τι τῶν γαλλιῶν, ὁ μαγνέντιος ἡττηθεὶς συνεκλείσθη· ἐν ᾧ φρουρίῳ λέγεται τοιόνδε θαῦμα συμβῆναι· ὁ μαγνέντιος ὑπὸ τῆς ἥττης καταπεπωκότας τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας ἀναῤῥῶσαι ἀναβάζων, ὑψηλοῦ βήματος ἐπέβη· οἱ δὲ, τὴν συμφορὰν τοῖς βασιλεῦσιν εὐφημίαν προσοῖσαι βουλόμενοι, ὥρᾳ γνώμῃ ἐπὶ τὸν κωνσάντιον ταύτην μετέφερον· οὐ γὰρ μαγνέντιον, ἀλλὰ κωνσάντιον αὔγουστον κοινῇ πάντες ἐβόησαν· τοῦτο σύμβολον καθ' ἑαυτοῦ ὁ μαγνέντιος ἡγησάμενος, ἐκ τοῦ φρουρίου εὐθὺς ἀπανίσατο, φυγῇ ἐπὶ τὰ πρὸς ἑσπέρᾳ τῆς γαλλίας χωρῶν· ἐπέκειντο δὲ οἱ τοῦ κωνσαντίου στρατηγοὶ διώκοντες· αὐθίς τε γίνεται συμβολὴ περὶ τόπον, ᾧ ὄνομα μιλλοσέλδυκος· ἐν ᾧ καταπρόατος ἡττηθεὶς ὁ μαγνέντιος, φεύγει μόνος εἰς λουγδοῦνον πόλιν τῆς γαλλίας, εἰς ἣν ἀπὸ μέρσων ἐστὶ φρούριον, τριῶν ἡμερῶν ὁδός· ἐν ταύτῃ τῇ λουγδούνῳ γενόμενος ὁ μαγνέντιος, ἀναιρεῖ μὲν τὸν ἑαυτοῦ μητέρα ἀνελὼν δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν οὗ καίσαρα ἑαυτῷ πεποιήκει, τέλος ἀπηλέσφαξεν ἑαυτόν· τοῦτο ἐπράχθη ἐν ὑπατείᾳ κωνσαντίου τὸ ἔκτον, καὶ κωνσαντίου τοῦ γάλλου τὸ δεύτερον,

Caput XXXII.

De Magnentij tyranni exitio.

INterea Magnentius cum urbem Romam occupavisset, multos Senatorij Ordinis, multos item ex plebe interemit. Sed cum duces Constantij, collectis Romanorum militum copiis, signa adversus eum movissent, Româ digressus, in Gallias se recepit. Ibi variis præliis concertis, modo Constantij milites, modo Magnentiani superiores fuére. Tandem vero apud Mursam, quod castellum est Galliæ, victus Magnentius & in munimentum illud contrusus est. Quo quidem in loco hujusmodi fertur accidisse miraculum. Magnentius cum militum suorum animos ob acceptam cladem fractos ac debilitatos confirmare vellet, sublimè tribunal conscendit. Illi vero dum faustâ acclamatione quæ Imperatoribus acclamari solet, Magnentium excipere gestiunt, præter animi sui sententiam in Constantium eam transtulerunt. Non enim Magnentium, sed Constantium Augustum omnes uno consensu acclamarunt. Quod omen imminentis sibi exitij arbitratus Magnentius, relicto munimento, ad ulteriores Galliæ partes confestim profugit. Quem dum Constantij duces acriùs insequuntur, iterum pugna commissa est in loco qui dicitur mons Seleucus, eo prælio victus Magnentius, cæsis ad internecionem suis copiis, solus fugam arripuit, Lugdunum contendens, urbem Galliæ, quæ à supradicto munimento distat tridui itinere. Lugdunum igitur ingressus Magnentius, primum quidem matrem interfecit: deinde occiso etiam fratre, quem Cæsarem sibi adsciverat, ad extremum manus sibi intulit. Id autem gestum est Constantio Augusto sextum & Constantio Gallo iterum consulibus